

Bráňme svoju vieru!

Matej Gavlák

20. júla 2022 ✚ Spoločnosť

Zdroj: corresponsalenhistoria.blogspot.com

V seriáli *Vikingovia* je nádherná, ba priam symbolická scéna, v ktorej v bitke na Martovom poli v roku 871 proti bezbožným nepriateľom zomiera veľký kresťanský bojovník – biskup Heahmund. Ide o skutočnú postavu a skutočnú bitku, pričom biskup Heahmund bol po svojej smrti vyhlásený dokonca za svätého. Zábery na udatného Heahmunda bojujúceho v slávnej a mimoriadne dôležitej bitke, ktorého postupne zasahuje niekoľko šípov a potom ho nepriateľ prebodáva ešte mečom, sú akoby striedané prestrihmi so zábermi na kráľa Alfréda Veľkého, ktorý už po víťaznom boji na biskupovu adresu hovorí nasledujúce slová:

„Biskup Heahmund – verný obranca našej viery! Utrpeli sme najbolestnejšiu stratu v tomto odvážnom a šľachetnom mužovi. Biskup Heahmund odpočíva teraz už v pokoji s Bohom. Nariekame nad jeho osudom, ale vieme, že odišiel na oveľa lepšie miesto. Nikto už nebude nikdy nosiť jeho meč, ktorý bude pochovaný spolu s ním. Boh ho žehnaj a zachovaj; a Boh žehnaj i Wessex, za ktorý zomrel...“

Bola to vskutku nádherná a symbolická rozlúčková reč mužovi, akým by mal byť každý jeden z nás. Nebolo by to záslužné, keby niekto o nás samých vyhlásil na sklonku nášho života – alebo po ňom –, že šlo o človeka, ktorý bol „verným obrancom viery“? Samozrejme, ak by to nebola pravda, ak by šlo len o akúsi neúprimnú zdvorilosť, šlo by o vskutku trápny moment. Ak by však tieto slová odrážali napríklad môj vlastný život (Boh daj!) – a niekto po mne by to takto zhodnotil – myslím, žeby som si želal, aby takéto slová boli vytesané na mojom náhrobnom kameni.

Všetci sme povolaní brániť našu vieru, ktorá je dnes pod tak ťažkým útokom. Vysmievajú sa z nášho Boha, vysmievajú sa z Jeho Matky, útočia na našich biskupov a kňazov, kým mnohí z nás sú... ticho. Bolo by čestné a správne – myslím si –, keby niekto z kresťanov, ktorí boli na Pohode, vystúpil a tomu chudákovi, čo sa tam rozkrikoval na biskupa, dal poriadnu príučku. Morálna zásluha takéhoto činu by určite ďaleko prevážila prípadné nepríjemnosti s tým spojené.

Kresťania a zvlášť katolíci musia prestať byť „uplakanými babami“. Musíme prestať byť „obeťami“. Naopak, musíme ukázať, že si vieme brániť svojich biskupov, svoje kostoly a nikto ich nebude verejne urážať len preto, že učia pravdu –, že homosexualizmus je zlo; že je to do neba volajúci hriech. Bolo to tak od počiatku

sveta a bude to tak až do jeho konca.

Kto je verný v najmenšom...

Nedávno som bol v jednom obchode, kde vystavujú tričko, na ktorom je Panna Mária zobrazená so samopalom v ruke. Bol som predavačkám povedať, že majú veľa iných pekných vecí a že by toto tričko vystavovať nemali, lebo je urážlivé. Došlo k menšej slovnej výmene („*Napádajte slobodu „umelcovho“ prejavu...*“) a okrem iného zaznela z ich strany aj jedna vsutku zaujímavá poznámka:

„*Máte deti?*“ spýtala sa ma predavačka s boahým tetovaním. „*Nie,*“ odvetil som, „*nemám ani deti, ani rodinu.*“ „*To je dobre,*“ pokračovala žena, „*lebo inak by boli vaše deti s takýmito názormi dnes v škole akurát tak šikanované.*“

Musím povedať, že som sa v tej chvíli nezmohol na slovo. Mal som odvetiť niečo ako: „*To by som sa na to pozrel!*“, ale vôbec mi to nenapadlo. Vtip je však v tom, že vojna proti našej viere je evidentne vedená na všetkých frontoch a neunikne jej nikto – ani deti na základnej škole.

Myslím preto, že je nutná zmena nášho uvažovania – vieru treba brániť aktívne. Usmiať sa nad urážkami Panny Márie a otočiť sa do druhej strany, akože „*neregistrujem*“, či „*to je jeho názor a ja mu ho neberiem*“ už skrátka nestačí. Treba sa svojho náboženstva v takýchto situáciách otvorene zastať – možno nie kvôli útočníkovi, ale kvôli prizerajúcim sa; a kvôli samotnému Bohu a Panne Márii, ktorých mená sú znevažované.

V Evanjeliu podľa Lukáša sa píše: „*Kto je verný v najmenšom, je verný aj vo veľkom, a kto je nepoctivý v malom, je nepoctivý aj vo veľkom*“ (Lk 16,10). A na inom mieste sa píše: „*Jeho pán mu povedal: „Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad malom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdí do radosti svojho pána*“ (Mt 25,23).

Sväté písmo je pravda – a platí aj pre našu dobu. Budú tí, čo sa už teraz hanbia povedať slovo na to, keď urážajú ich Spasiteľa, ochotní brániť svoje kostoly až prídu rozzúrené davy s Molotovovými kokteilmí? Postavia sa za kňaza napadnutého na ulici, alebo si radšej pôjdu po svojom? Napäté situácie dneška môžu byť prípravou a tréningom na to, čo príde zajtra. A zo samotných dejín vieme, že ľudia, ktorí vo svojich životoch učinili veľké veci, ktorí vyhrali veľké bitky, najprv sa osvedčovali vo veciach malých.

Brániť pravú vieru – hoc aj silou, keď je to nutné – je čestná a správna vec. Podľa historických kníh prisahali rytieri, že budú obraňovať kráľa aj Cirkev. A to sú tí, čo by mali byť aj našimi duchovnými otcami. Skazenému svetu vyhovuje naša ľahostajnosť, lebo vtedy môže bezbolestne útočiť na kresťanstvo. Keď však ukážeme útočníkom, že my z bojiska utekať nebudeme a že keď treba, vieme si svojich kňazov obrániť, potom si dvakrát rozmyslia, či budú na nich pokrikovať na verejnosti a močiť na ich spovednice.

„*Boh vzbudil ducha rytierstva, aby ten bránil Jeho Cirkev,*“ čítal som v jednom stredovekom spise. Myslím, že je čas obzrieť sa späť do minulosti a začať sa učiť od našich duchovných otcov; a nie podliehať uplakanému duchu dnešných čias. Brániť jedinú pravú vieru je čestné a šlachetné.

Budme čestnými a šlachetnými ľuďmi svojej doby. Keby naši predkovia neboli bránili vieru hoc aj na bojiskách, dnes by jej už možno nebolo. Bráňme i my svoju vieru! A budúce generácie nám budú rovnako vďačné, ako my sme vďační tým predošlým.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/branme-svoju-vieru/>